

iftand til at legitimere sig paa en Maade, som man ikke kan kaste Drag paa. Jeg vil blot erindre ærede Medlemmer om en Udtalelse under anden Behandling af den ærede Justitsminister i Anledning af den ærede 2den Landsthingsmands for 9de Kreds (Estrups) Ændringsforslag. Han sagde netop med Hensyn til dette, at ved Arbeidsbogen opnaar den Bedkommende at have en utvivlsom Legitimation, som ikke kan vrages af nogen Dyrighed, og de stikkelige Arbeidere vilse anse en saadan Bog for et Gode. Jeg tror, at denne Udtalelse er fuldstændig rigtig, og denne støtter Udvalget sig ogsaa væsentlig til, idet man har foreslaaet en saadan bestemt Legitimation. Endelig har en saadan Arbeidsbog et andet Gode, nemlig det Samme, som den ærede Minister idag omtalte med Hensyn til Forslaget til § 6 om Opholdsbog, at det netop skulde lede hen i det Spor, at Arbeidsgiverne efterhaanden kom til at give saadanne Personer ikke alene en Attest om deres Arbeidstid, men ogsaa om deres gode Forhold, en Attest, som jo ganske vist ikke kan fordrøs eller paatvinges, men som for de Fleste vil være af meget væsentlig Betydning. Tanken i Ændringsforslaget under Nr. 12 har altsaa været den, dels at forandre den i Følge § 15 første Stykke bestaaende Forpligtelse til at have den fornødne Legitimation til en bestemt Legitimation, nemlig til en Arbeidsbog, dels at borttage det Besværlige og Odiøse, der kunde være i at paatvinge Personer, der drive en vis Virksomhed — saaledes kalder jeg Alle, der drage om for at søge Arbeide eller Erhverv — at melde sig hos Politiet, og derfor har man foreslaaet, at det sidste Punktum af § 15, 1ste Stykke, skal udgaa. Endelig har man foreslaaet en anden Forandring i samme § 15, første Stykke, men det er blot en Lydeliggjørelse for at vise, at det ikke alene er Personer, som søge Haandværksnæring eller legemligt Arbeide, man sigter til, men selvfølgelig Enhver, der søger Erhverv ved at drage om fra Sted til Sted. Det forekommer Udvalget, at det vilde være høist urigtigt at indskrænke Lovens Bestemmelser til legemligt Arbeide. Hvorfor skal f. Ex. Personer, der drage omkring for at handle — og det er ofte desværre daarlige Personer — ikke lige saa godt være pligtige til at legitimere sig som den, der drager omkring for at søge Arbeide. Man har derfor rettet Udtrykket: „søge Arbeide“ til: „søge Arbeide eller Erhverv“. Udvalget har, som det høie Thing ved at gjennemgaa Ændringsforslaget under Nr. 12, vil se, delt den tidligere § 15 i Lovforslaget i 3 forskellige Paragrafer, og den første Paragraf indeholder da den Bestemmelse, som jeg nu har omtalt, nemlig at Enhver, der søger Arbeide eller Erhverv uden for den Jurisdiktion, hvor han hører hjemme, skal være forsynet med en Arbeidsbog — dermed

Fordringer saa meget som muligt. Det er ogsaa Grunden, hvorfor man har renonceret paa sidste Punktum i Lovforslaget § 15, 1ste Stykke. Naar Bestemmelsen ikke kommer til at lyde anderledes, end jeg har nævnt, saa forekommer det mig ikke, at der kan reises nogenomhelst grundet Indvending derimod; tværtimod vil den vistnok blive modtagen med Velvillie saavel af Arbeidsgivere som af Arbeidstagerne — af de Personer, der drage omkring. Det vil give et vist Hold paa det hele Forhold, og man vil komme henimod en stabil Tilstand, som er meget ønskelig, naar man svækker den nuværende Myndighed paa andre Punkter. Byrden vil, som sagt, ikke være stor, der foraarjages kun ved den paagældende Forskrift den Uleilighed, at Bedkommende een Gang i sit Liv maa skaffe sig en saadan Arbeidsbog.

Som jeg før nævnte, havde det ærede Medlem her overfor fra Frederiksberg (Schlegel) navnlig den Betænkelighed, at man ikke skulde tilstræffe imellem Vagabonder og stikkelige Arbeidere. Udvalget har nu søgt ved at give Forskrifter om disse Personer i forskellige Paragrafer at sondre dem fra hinanden, og navnlig skulde da §§ 16 og 17 angaa Personer, som i en eller anden Henseende maatte forekomme Politiet suspakte, og som Politiet derfor maatte have sin Opmærksomhed henvendt paa. Den Bestemmelse i den nye § 16, at man kan hjemfende eller hjemvise Personer, som drage arbejdsløse om uden at kunne oplyse, at de ere i Besiddelse af Midler til deres Underhold, vil neppe møde nogen Modstand. Udvalget har der brugt en noget anden Udtryksmaade end den, der benyttes i det sidste Stykke af den nuværende § 15, idet der var Enkelte — jeg erindrer navnlig det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Rasmussen) — der tog Ansibod af det Udtryk „under Opgivende af at søge Erhverv“. Man har derfor valgt et Udtryk, som findes i en tidligere Lov, nemlig Loven af 3die Marts 1860. Endelig blev der med Hensyn til det samme sidste Stykke gjort den Bemærkning, at det for meget aabnede Porten for Politiets vilkaarlige Myndighed. Denne Indvending har Udvalget ogsaa søgt at imødegaa, idet de Herrer ville se, at § 17 giver aldeles bestemte Regler for, hvilke Personer kunne komme ind under Lovgivningens Bestemmelser i de tidligere Paragrafer, idet der nemlig staar „Personer, som tidligere have været hjemfendte eller hjemviste i Henshold til § 16, eller som have været straffede for Løsgangeri eller Betleri“, det vil altsaa sige saadanne Personer, som netop have begaaet Forseelser under deres Væsen om fra Sted til Sted, eller som med andre Ord have viist sig at være Vagabonder. Der er der altsaa givet en aldeles bestemt Regel, og man kan ikke sige, at Tvangen bliver saa stor. De Bedkommende blive stillede lige med Udlændinge. Navnlig fra den politiretlige Side er der jo ogsaa lige saa megen Grund til at føre en